

[Hanne Reintoft.]

Hvordan med gæstearbejderproblemet? I går diskuterede vi det, som om vi kunne løse det som et dansk problem. Er vi først i fællesmarkedet, kan vi diskutere det så meget, vi vil; vi kan ikke gøre noget ved det.

Der har også her i dag været talt om kvindens ligestilling i tæt tilknytning til lande, hvor der på nogle områder hersker middelalderlig familie Lovgivning; heller ikke her er vi sikret.

Det store spørgsmål til regeringen i dag ud fra de foreliggende kendsgerninger må derfor være: hvorfor har man så travlt med at medvirke til den uddybning af opspaltningen i Europa, som bliver følgen af realiseringen af fællesmarkedsplanerne om at banke „et lille Europa“ op? Vi står ellers i en situation, hvor der ligger et forlig på bordet om fælleseuropæiske foranstaltninger til styrkelse af både samarbejde og situationen i vor verdensdel, ikke mindst bevarelse af freden.

Bare man dog kunne få et ærligt svar, og bare man dog kunne sikre ærlig oplysning til befolkningen og derefter høre, hvad svar befolkningen har at give på de spørgsmål, der bliver lagt ud. Ærligt bliver det næppe lagt frem fra regeringens side, for så vil alle vel kunne indse, at man er ved at begå en katastrofal politisk handling. Danmark bør og skal ikke ind i fællesmarkedet. Derfor må det også være bl. a. vor opgave at samle så brede kræfter som muligt og tilstræbe, at alle, der vil arbejde for, at de demokratiske rettigheder forbliver reelle og virkningsfulde, kæmper med for at forhindre, at vi kommer ind i det fællesmarked, der faktisk har til hensigt at trampe folkesuveræniteten under føde. Man må opfordre alle, der vil bevare et selvstændigt Danmark, til at sætte alle deres kræfter ind for at uddybe vor selvstændigheds muligheder og ikke sælge dem, faktisk bare med konjunkturbestemte flæskepriser som påskud, men i virkeligheden for at være med i et magtspil, der ikke tjener befolkningens, men udelukkende højfinansens interesser.

Kai Moltke: Jeg tror ikke, jeg behøver at pointere mit principielle standpunkt til fællesmarkedet. Der er derimod visse træk ved udviklingen i behandlingen af disse spørgs-

mål, som jeg kunne lide at stille i forgrunden.

Jeg må sige, at jeg ligefrem følte mig inspireret af den konservative ordfører, hr. Haunstrup Clemmensen, som med rette gjorde opmærksom på, at der måtte et bredt og sagligt oplysningsarbejde til, for, som ordføreren sagde, vi var jo ikke lige på grænsen til at komme ind i Eden eller paradiset. Det tyder jeg som en vis utilfredshed med de former, man nu og da fra regeringens side har betjent sig af.

Se, i onsdags stod jeg på denne talerstol og opfordrede udenrigsministeren til at lægge nogle af de vigtige papirer angående fællesmarkedet på bordet, stille dem til rådighed for folketingets medlemmer. Jeg fik om et af nøgledokumenterne, nemlig det om den politiske enhed inden for fællesmarkedet, den politiske union, følgende svar fra udenrigsministeren (sp. 947):

„Hyvad angår den såkaldte Davignon-rapport og de danske bemærkninger til den, som ikke på nogen måde kan falde ind under betegnelsen reservation eller noget lignende, så er dette allerede til folketingets rådighed i udenrigspolitisk nævn.“

Men det udenrigspolitiske nævn udmærker sig — jeg har selv været medlem af det — først og fremmest ved, at de ting, som fremlægges, hvis man ikke beslutter offentliggørelse, er hemmeligholdt. Jeg tror virkelig, man bliver nødt til at se på, om vi ikke her i salen sætter tingene mere på spidsen og driver hemmeligholdelsen videre, end man gør i selv de mest reaktionære fællesmarkedsstater. Nu kan jeg godt lide at følge med i tingene, og derfor fik jeg tilfældigvis også fat i det franske *Le Monde* fra dagen i forvejen, den 3. november 1970, om tirsdagen, og hvad så jeg til min store overraskelse? At det, som udenrigsministeren ville hemmeligholde for tingets medlemmer og kun gøre tilgængeligt for medlemmer af det udenrigspolitiske nævn, det stod i sin fulde ordlyd offentliggjort i hver eneste fransk avis. Det vil sige, at hver eneste fransk bydreng har lejlighed til at komme i besiddelse af disse dokumenter, som herhjemme bliver hemmeligstempelt. Derfor kunne man måske med rette rejse det spørgsmål, om et dansk folketingsmedlem skal stilles ringere med hensyn til at modtage konkrete oplys-